

NAŠE HLASY

INDEPENDENT CZECHOSLOVAK WEEKLY—NEZAVISLÝ ČESKOSLOVENSKÝ TÝDENÍK

Ottawa, and for payment of postage in cash. Saturday October 26, 1963. Authorized as second class mail by the Post Office Department. No. 41 (339). Vol. IX.

MNICHOV PO 25 LETECH

OHLAS VÝROČÍ MNICHOVSKÉ DOHODY VE SVĚTOVÉM TISKU

Dvacáté páté výročí uzavření mnichovského paktu nepřešlo světovým tiskem mlčením. Většinou bylo po právu zdůrazňováno, že poučení z Mnichova se nesmějí zapomenout. Z článků psaných k této příležitosti stojí v první řadě za zmínku článek lorda Avona, bývalého ministerského předsedy a zahr. ministra Velké Británie. Pařížský týdeník MATCH uveřejnil 12ti stránkovou reportáž o událostech kolem mnichovské dohody. Jiné články využily situace vzniklé po podepsání moskevské dohody o zákazu atomických pokusných výbuchů, aby zkoumaly, nevede-li tato cesta k nějakému novému "Mnichovu", tentokrát s ještě strašnějšími důsledky. V tomto smyslu vyznívá článek Roscoe Drummonda "Pakt o neútočení je zbytečný", uveřejněný v chicagském SUN-TIMES dne 3. října. Pisatel tu uvádí důvody proti uzavření takového paktu mezi USA a USSR: "Protože Sovětský Svaz se dopustil agrese proti všem východoevropským státům, jaká ironie by to byla, kdyby USA odměnily tuto agresi smlouvou o neútočení. Proč mají Spojené Státy pomoci Chruščevovi udržet jeho satelity poslušnými a bez veškeré naděje tím, že by daly na jevo, že tyto státy nikdy nemohou dosáhnout svobody?"

Je dále nutné upozornit na zásluhou činnost několika jednotlivců jak v Kanadě tak v USA, kteří okamžitě reagují na podobné články tím, že pisatelům zašlou děkovné dopisy. V kanadském tisku si takové podpory zaslouží především publicistická činnost krajana Lubora Zínka v torontském "Telegramu".

MALÝ KRŮČEK SPRÁVNÝM SMĚREM

Propuštění arcibiskupa Berana a biskupů Vojtašky, Skoupého, Zely a Hlada znamená jistě určitý pokrok, který je třeba uvítat. Nová čs. Lenártova vláda, která se k němu rozhodla, se dopouští psychologické chyby a umenšuje význam tohoto svého prvního činu. Kromě toho, tento čin, který má smysl především jako gesto, je v nejlepším případě gestem polovičatým, s nímž nemůže být nikdo spokojen. Křivdy, kterých se režim dopustil na arcibiskupu Beranovi a na katolické církvi a věřících, nebyly tímto činem zdaleka odstraněny a smazány. Režim i nadále mluví o arcibiskupovi Beranovi jako o "bývalém". Zřejmě mu nebylo dovoleno ujmout se svého úřadu. A lze předpokládat, že i v mnoha jiných směrech nevrátil režim arcibiskupovi jeho "občanská práva" — na příklad právo volně se pohybovat v zemi — nemluvic o právech jeho úřadu. Stejně nevyřešena zůstává i otázka mnoha jiných čs. duchovních, kteří jsou dodnes vězněni v Československu. A tak — třebaže cesta, kterou nový čs. režim nastoupil se zdá mít konečně správnější směr — způsob, jakým bylo Beranovo propuštění na svobodu ohlášeno a všechna omezení významu a dosahu tohoto kroku ukazují, že čs. režim se chytrácky pokouší vykoupit své minulé hříchy a zločiny, spáchané na komunistech i nekomunistech, i nadále co možná nejpozději a co nejmenší bolestným a opravdovým způsobem. Arcibiskup Beran je dnes jeden z mála spravedlivých, jimiž se může pyšnit československý národ. Je to muž, jehož cesta dvojími úskalími nacismu a komunismu je přímo příkladná. Cesta, na níž by arcibiskup Beran ani dnes z retrospektivy nemusil měnit ani jeden krok. Dominává-li se tedy režim, že svou vinu, spáchanou na církvi a na osobě arcibiskupa smyje tímto jedním polovičatým činem, velmi se mylí. Nová vláda stojí i nadále před úkolem odlišit se mnohem smělejší a poctivější způsobem od své neslavné předchůdkyně, vedené Viliamem Širokým a Antonínem Novotným.

NEOPUSTÍŠ-LI MNE, NEZAHYNEŠ?

Ferdinand Peroutka

Jeden český literární časopis se posmívá českým spisovatelům v exilu, jejich potížím. To je neslušné. Je to neslušné, ale vysvětlitelné. Ode vždy kdo cítil ubohost svého postavení, hledal ještě ubožejšího, aby se nad ním vyvyšoval. Kdo sám ležel na zemi, ještě podrazil někomu jinému nohy.

Český literární časopis s monotónní arogancí cituje známý verš o vlasti: "Opustíš-li mne, zahyneš." To byl krásný verš, když jej napsal básník před půl stoletím. Od té doby jej olízlo mnoho jazyků a mnoho pochybných charakterů jej citovalo, až verš se stal dokonce poněkud protivným. Diktátorská, vraždící a žalářující vláda jej volala za těmi, kdo před ní prchali, aby se zachránili. Je naprosto nepravděpodobno, že ti, jež vláda po falešném procesu vedla na popraviště, by si byli pomysleli v poslední chvíli: ti tam v dálce, co odešli, zahynuli. Mnoho spisovatelů bylo ve vlasti ihned zničeno nejdůkladnějším způsobem. Bylo jim vzato právo uveřejnit jedinou řádku, vydat jedinou knihu, vydělat si peníze na živobytí jinak než v dolech nebo na stavbě údolní přehrad. Ale zároveň jim bylo říkáno: opustíš-li mne, zahyneš.

Po mnoho let se hraje s exulanty podivná hra. Ti, kdo nikdy nebyli komunisty, jsou obviňováni, že zradili komunismus. Zahynou. Zradili stalinismus. Zahynou. Vláda stalinismu v zemi byla nyní i všemi komunisty přiznána a odsouzena. Tu pak by to mohlo být dosti jasné: exulanti odešli, když v zemi uchvátil vládu stalinismus, jako nedlouho před tím jiná vlna exulantů odešla, když v zemi uchvátil vládu nacismus. Mimochodem řečeno, také nacisti a jejich služebníci často citovali: opustíš-li mne, zahyneš...

Hlas onoho literárního časopisu, který se posmívá exulantským spisovatelům, není hlas z nebe. Je to hlas těch, kteří, ponevadž neodešli, na dlouhá léta zahynuli jako skuteční spisovatelé a přežili jako opisovači vládních direktiv. Roku 1956, když československá vláda viděla se nucena napodobovat kolísající postalinský směr v Sovětech a na chvíli vyzvala bojící se spisovatele, aby se přestali bát, jeden ze spisovatelů napsal slova, která krátce shrnují dějiny československé literatury za jedno desetiletí. "Vláda nyní od nás žádá", napsal, "abychom si počínali jako samostatné myslící občané. Dokončení na str. 2.

OCELOVÝ KANCLÉŘ

Josef Čermák

Konrad Adenauer se stal západoněmeckým kancléřem ve věku, kdy většina obyčejných smrtelníků je buď mrtva či desítku let na pensi. Když v r. 1949 přejímal vládu spustošeného Západního Německa, bylo mu 73 let.

Nyní, 87letý, Adenauer odchází na částečný odpočinek — vzdává se kancléřství (ne zrovna dobrovolně), ale zůstává nadále předseďou křesťansko-demokratické strany a členem parlamentu. Dožít se 87 let je samo o sobě úctyhodný výkon. Zachovat si v takovém věku fyzickou a duševní svěžest Adenauerovu je malý zázrak.

Západní Německo dluží Adenauerovi mnoho. Z ruin Hitlerova dědictví vytvořil, s pomocí svého nástupce Ludwiga Erharda (a amerického kapitálu) jednu z nejlépe vybavených zemí na světě. Hlavně jeho zásluhou (s nechtěným přihráním se strany komunistů) jeho poražená země se během krátkých deseti let stala znovu politickou velmocí. Do jaké míry se tomuto blahovolnému autokratu podařilo zménit militaristické a stádovité Němce ve skutečné demokraty je otázka, na niž je příliš brzy hledat odpověď.

Ale nejen Západní Německo je Adenauerovi zavázáno díkem. Jeho pojetí Evropy je pojetím Evropana v širším slova smyslu než concept De Gaulleův. Usmíření Německa a Francie je jedním z nejmarkantnějších epizod naší generace. Začlenění Západního Německa do NATO a Evropského hospodářského společenství je rovněž z velké části Adenauerovým dílem.

vým dilem. Dokonce se mu podařilo přesvědčit své spoluobčany, aby zaplatili Izraelu 800 milionů dolarů jako náhradu za utrpení Židů pod nacistickým terorem.

V souboji mezi komunismem a západním způsobem života Adenauer zastával a zastává nesmlouvavé stanovisko blízké postojí John Foster Dulles. Není bez zajímavosti, že právě v posledních týdnech kritisoval Kanadu a U.S.A., že nevyužily hospodářských potíží komunistického bloku k politickému nátlaku.

Adenauer je sotva romantickou hrdinskou postavou. Je však nesporně velkým Evropanem.

Antonína Novotného, zdůraznil ve svém projevu význam dohody o částečném zastavení nukleárních zkoušek a odsoudil pak hazardérskou politiku čínských vedoucích, která je v přímém rozporu s životními zájmy lidstva. Stojí též za zmínku, že téhož dne Antonín Novotný pronесl projev k dětem.—FEC.

V divadle Royal Alexandra bude dne 27. října koncert Torontského komorního orchestru. Na programu je Pergolesi, Bach, Mozart a Bartok.

OSUD 28. ŘÍJNA - OSUDEM NÁRODA

Jaromír Petříček

V době, kdy se chystáme připomenout si 45. výročí založení Československé Republiky, nebude na škodu podívat se tváří v tvář skutečnosti, jaký je osud tohoto dne a všeho, co tento představuje nám, kteří jsme v zahraničí, a i těm, kteří jsou doma. Poslední slovo nám pak zní zvláště bolestně, nejenom proto, že jsme od domova vzdáleni, ale že se jedná o domov rozdělený, který představuje přátele i nepřátele.

V zahraničí zůstává 28. říjen i nadále shromažďovacím centrem všech demokratických složek, ale jak léta plynou, oslavy 28. října v exilu nabývají mnohdy různé důležitosti podle toho, jak velice znamenitý řečník je na oslavu pozván, nebo i podle toho jaká je číselná hodnota roku dělicího nás od 1918. Zaokrouhlená čísla s nulou na konci nebo alespoň s pětkou přinášívaly obvykle více horlivosti. Tak je tomu i letos. Jsme více rozjitřeni, než kdykoliv jindy. Z naší vlasti přicházejí zprávy, které mnohdy udivují, a my se ptáme, co ještě můžeme očekávat. I zdánlivě malé zprávy naznačují mnoho. V minulém čísle tohoto listu jsme přinesli 3 zprávy ze Slovenska, které veřejně zaujaly naprosto neoficiální názor na minulé dějiny. Je zajímavé, že se v nich mluví o 28. říjnu, a to ne polemicky nebo odmítavě, jak se tomu dalo až donedávna. Ve snaze dojít pravdy o Slovenském národním povstání roku 1944 se zde postupuje dále a cítí se, že je zamlčováno nebo přetvořováno ještě mnoho jiných věcí. Postup takového myšlení se nemůže zastavit a řetězová reakce jde dál za historií Slovenského povstání. Jde se k jinému mezníku, 28. říjnu 1918, vzniku Československé republiky a odtud až k roku 1848, ke vzniku slovenského povědomí, jež se projevoval v národním povstání toho roku. Pisatel se odváží tvrdit, že ty tři jevy se nejen vzájemně podmiňují, ale že první dvě události jsou dominantní. S české strany přichází zpráva o snaze očistit historii českého protinacistického odboje, jak se o to k velké nelibosti Rudého Práva pokusil Jaromír Hořec. V této souvislosti stačí připomenout iniciativu českých studentů, kteří demonstrovali v roce 1939 proti okupantům v den 28. října a ne ve výročí ruské revoluce. Může se namítnout, že zmíněné projevy jsou jen výrazem několika příslušníků dnes už starší generace, kteří jsou v revizionistickém období zachvácení alespoň částečně jakousi nostalgií po starých dobách, i když snad sami tehdy proti 28. říjnu bojovali. O něčem podobném by svědčil projev Juraje Spitzera v nespravedlivě posměšné úsměvy, když jsme v průběhu desátého výročí viděli na 28. října na slavnostních tribunách těch několik legionářů našeho města v uniformách, které už byly vystavené útokům molů... Jistě se tu však jedná o víc, alespoň o novou interpretaci skutečnosti, a to už je samo o sobě velký pokrok.

Velmi závažnou je námitka, že 28. říjen je neznám v naší vlasti nynější mladé generaci. Tento den byl vskutku za posledních 15 let vydán na pospas soustředěným útokům propagandy pracující všemi prostředky, mezi nimi i mlčením. Už 1945, měl být státní svátek alespoň částečně zastíněn vyhlášením dekrety o znárodnění. Po únoru 1948. byla pak cesta k jeho odstranění již zcela otevřena. Nové děcko bylo podstrčeno pro den zrození svobody československého lidu, jímž byl nadiktovaný den příchodu Rudé armády do Prahy. Tvrdilo se, že 28. říjen je jen epizodou, která ostatně by ani nebyla bývala možná bez ruské říjnové bolševické revoluce. V posledních letech se oficiálně ustoupilo i od těchto pomůcek v důvěře, že už toho není zapotřebí a že 28. říjen je už zcela obyčejným dnem jako každý jiný. Práce propagandy se do značné míry podařila. Nezakrývejme si proto fakt, že mladá generace v Československu nezná 28. říjen jak jej známe my. Ale nezoufejme, ani ona není ztracena, pokud v ní se udrží touha po opravdové svobodě, pokud v ní budou živы snahy po tom, co bylo nejkrásnější na prvním 28. říjnu. Přes hranice přichází dostatek důkazů, že tato touha nezmizela. Na druhé straně my sami se vystavujeme nebezpečí uztrnutí, spojujeme-li výhradně 28. říjen s existencí prvních 20ti let republiky. 28. říjen obsahuje v sobě i přípravu nejlepších duchů našeho národa téměř po dobu celého století; 28. říjen přesahuje i naši generaci a ukazuje do budoucnosti, protože je zasazen hluboko v povědomí národa. Není proto divu, puká-li monolit komunismu, že přichází k oživení 28. říjen i u těch, od nichž bychom to nečekali.

Mluveno ještě do vlastních řad exilu, je přirozené, že v očekávání velkých změn, které se snad nedostavují, jak si přejeme, umdléváme. Některým 28. říjen neříká už nic, jini dokonce pochybují o jeho účelu. Nebylo ovšem vinou 28. října, že dva nejstrašnější zvraty našeho století, hitlerismus a komunismus, upřely své síly právě na naši vlast, první aby vyhladil její existenci, a druhý aby připravil travestii svobody pod rouskou sociální spravedlivosti. Není vinou 28. října, že nesplnil všechna očekávání.

Jaký je osud 28. října v naší vlasti v blízké budoucnosti, která se jen nejasné rýsuje? Při odpovědi na tuto otázku nám může přijít na pomoc stará poučka, že státy se udržují jen těmi ideály, z kterých se zrodily. A tak mluvit o státní myšlence Československa a při tom zamlčovat nebo dokonce popírat 28. říjen znamená uřezávat si větev pod nohama. Každý podobný krok se jen vymstí a na konec se obrátí proti všem spiklencům, kteří usilují o vymazání 28. října z československé historie.

KÁDÁROVA NÁVŠTĚVA V ČESKOSLOVENSKU

4. října odjela z Československa maďarská delegace, vedená Kádárem, která dlela v Československu na čtyřdenní oficiální návštěvě. Závěrečné komuniké o rozhovorech, jež probíhaly v Bratislavě a nikoli v Praze, uvádí, že československou delegaci tvořili Koucký a Šimůnek. Předseda vlády Lenárt se jednání nezúčastnil. Komuniké oznamuje, že se jednalo o rozšíření československo-

maďarských styků a že byl vytvořen výbor pro hospodářskou a technicko-vědeckou spolupráci mezi oběma zeměmi. Rovněž prý bude uvolněno cestování a dojde k dalším návštěvám stranických a vládních delegací. Z přítomnosti O. Šimůnka při jednáních lze soudit, že jedním z hlavních bodů jednání byly svízelné otázky, které vznikají v důsledku nové politiky dělby hospodářských úkolů mezi zeměmi východního bloku a přesunování průmyslových výroby.—FEC.

KOLDER VYTLAČUJE NOVOTNÉHO?

6. října se v Československu slavil "Den čs. armády". Tato obvyklá každoroční záležitost by si nezasloužila pozornosti. Avšak pozorovatele zaujalo, že hlavním řečníkem letos nebyl Antonín Novotný, nýbrž člen prezidia Drahomír Kolder. Kolder, který se zdá být jedním z nových mladých mužů režimu, jejichž vliv v KSČ nyní vzrůstá na úkor postavení

45 LET ČESKOSLOVENSKÉ SAMOSTATNOSTI BUDE VZPOMENUTO, V TORONTĚ, NA SOKOLOVNĚ 1621.

DUPONT ST. V NEDĚLI 27. ŘÍJNA O 8 HOD. VEČER

"PROVINĚNÍ" ARCIBISKUPA BERANA

Podle čs. listu Práce z 11. března 1950, pražský arcibiskup dr. Josef Beran "byl pokutován pro své negativní stanovisko k zákonům o církvích rozsudkem příslušného správního trestního úřadu podle sekce 101 a 23 správního trestního zákona a za místo pobytu mu bylo určeno místo mimo území pražské diecéze".

Zároveň citovaný list oznámil, že 8. března 1950 metropolitní kapitola při katedrále sv. Víta v Praze přijala resignaci generálního vikáře dr. Opatrného a jednomyslně zvolila kanovníka Antonína Stehlika kapitulním vikářem pražské diecéze. Zpráva zdůraznila, že Stehlik byl vždy "vlasteneckým a demokraticky smýšlejícím knězem".

To byla jediná oficiální zpráva o osudu arcibiskupa Berana. V průběhu let zahraniční novináři se neustále vraceli k otázce jeho propuštění na svobodu a v nedávných měsících mluvčí režimu naznačil, že arcibiskup by mohl být propuštěn, kdyby složil slib věrnosti režimu. Podle citovaných zpráv arcibiskup tento slib složit odmítl. Zároveň je mu zřejmě znemožněno ujmout se svého

úřadu, takže titulární hlavou pražské diecéze zůstává i nadále A. Stehlik, který však není biskupem.

Další propuštěný čs. biskup Stanislav Zela byl auxiliárním biskupem druhé čs. arcidiecéze v Olomouci. Arcibiskup této diecéze zemřel a diecéze je rovněž spravována kapitulním vikářem. Biskup Ladislav Hlad, který nebyl uznán režimem je auxiliárním biskupem litoměřické diecéze, jejíž hlava biskup Štěpán Trochta byl odsouzen na 25 let do žaláře za "protistátní činnost" v roce 1954, avšak v roce 1960 byl z vězení propuštěn a od té doby pracuje jako dělník, protože odmítl složit slib věrnosti. Poslední zprávy tvrdí, že nyní žije na odpočinku v domově pro přestárlé kněze.

Biskup Ján Vojtášek, hlava spišské diecéze, byl prý před několika lety propuštěn na svobodu, avšak pak znovu uvězněn. O čtvrtém propuštěném biskupovi Karlu Skoupém nebylo nikdy vydáno žádné oficiální oznámení. Pravděpodobně nebyl nikdy obžalován a souzen, nýbrž jen internován.—FEC.

NEOPUSTÍŠ-LI MNE...

Pokračování se str. 1.

Není to snadné. Odvykli jsme tomu. Tak to tedy bylo, a radče sestoupit s kazatelny.

Nyní, když kulturní uvolnění pokročilo, rojí se z povědi spisovatelů, z nichž jasně vychází najevo, jak to vypadalo, když spisovatel neopustil vlast a nezahynul. Žádný ze zpovídacích se spisovatelů neodvážil se nabídnout povídku o tom, jak z let stalinismu vyšel se cti. Generální tón je kající. Spisovatelé doma nemají čím se chlubit — leda tím, že neodešli.

Toto samo ovšem neulehčí problémy spisovatelů v exilu, jestliže existují. Avšak, je-li postavení českých spisovatelů v exilu tak těžké, jak to s posměskem tvrdí český literární časopis, a bylo-li postavení spisovatelů doma tak ponižující, jak nyní přiznávají, pak není čemu se smát. Pak je to společná tragédie české literatury. A zdá se, že český spisovatel neměl na vybranou než mezi dvěma záhubami, a volil tu, která více odpovídala jeho vkusu. Vyšlo jen najevo, že spisovatelé

jsou, doma i v cizině, zranitelnější než jiné vrstvy obyvatelstva, což ostatně bylo známo.

Ale, odhlédneme-li od osobních historií, jaké je společné postavení české literatury - doma i v cizině? Není nač pohlednout s potěšením. V exilu spisovatel zápasí s velkými překážkami, jež klade cizina. K tomu ještě spisovatelé doma mají nad ním velkou, mimovolnou moc. Bývá posuzován podle nich. Svět pozoroval ruch v ruské, polské, maďarské literatuře. O Čechách se ustálil názor, že je to země, kde duchovní život ochabl. Když český exilový spisovatel se objeví, lidé jsou nakloněni ptát se: co dobrého může přijít z Galileje?

Spisovatelé v exilu brzy nenajdou překladatele, neboť už málokdo se učí česky. Upadá zájem o to, co se děje v tomto koutě světa. Po patnáct let zde dilettantismus, nesamostatnost, povrchnost, bážlivost, zanedbávání psychologie, nezáměr o formu a o hlubší literární problémy byly vynucovány, odměňovány a dost ochotně přijímány. Obáváme se, že těchto patnáct let vrhlo českou literaturu jako celek zpět nejen o patnáct let, nýbrž o celá desetiletí.

HLEDAJÍ NOVÝ MODEL

Arno Hais

Satelitní státy Sovětského svazu, především pak Československo, od prvních počátků své existence převzaly bez jakýchkoliv změn sovětský industrializační model. Všechno, co přicházelo z Moskvy bylo pro domácí komunisty alfa a omegou lidské moudrosti. A tak bez jakéhokoliv zamýšlení a rozpaků přejímali sovětský způsob plánování, jeho soustavu ukazatelů a všechny ty vykořisťovatelské "stimulants" ku podněcování dělníků k vyšší výkonnosti, čili jak tomu říkají "k rozvoji výrobních sil".

Ani jeden z ekonomistů neměl odvahu poukázat na to, že v Sovětském svazu jde o nevyhnutelný proces přeměny agrárního kraje v kraj průmyslový a že tedy nelze jeho hospodářský systém a způsob bez změny aplikovat na Československo, jehož podmínky se podstatně lišily od poměrů v kraj průmyslový, v takových věcech, jako byl např. Sovětský svaz.

Jen za hranicemi Československa se ozývaly naše hlasy, které na tento podstatný rozdíl poukázávaly. Správně jsme tehdy tvrdili, že toto otročké kopírování sovětského vzoru zavede československé hospodářství do slepé uličky, neboť nelze po leta jít bez následku cestou extenzivního hospodaření, myslet jen na kvantitu, chci-li si udržet své postavení a zajistit svůj růst do budoucna.

Za čry Stalina pochopitelně se vykazovaly samé úspěchy. Sovětský model se osvědčoval v Rusku, proto se musil osvědčovat i v

zemích k němu přiřazených, vždyť to byl jediný vrchnostní uznaný a schválený model, v němž se mohl tzv. socialistický průmysl vůbec rozvíjet. Po smrti Stalina se přišlo na to, že toto dogma neplatí. Má-li se hospodářství rozvíjet, nesmí být model statický, ale dynamický. Proto se v Sovětském svazu r. 1957 pokusili odstranit těžkopádné formy řízení výroby a od té doby provedli četné další změny ve správě a řízení průmyslu a zemědělství, aniž by ovšem bylo možno tvrdit, že našli model účinnější a vhodnější.

Tímto náhlým obrátem uvedli své satelity do překrné situace. V Československu se hned rok na to (1958) pokusili provést tzv. decentralizaci v řízení průmyslu rekonstrukci řízení modelu, který s takovou vervou dosud pěstovali. Přenesli velkou část pravomocí ministerstev na podniky. Jelikož však realizace těchto opatření se zastavila na poloviční cestě — nebyly výsledky valné, ba došlo k neslýchanému opatření: museli odvolat prováděnou pětiletku.

Nyní se hledají příčiny tohoto debaklu. Dříve to bylo lehké, svalili prostě vinu na pracující, protože neplnili plán podle výsledků, jež plánovali stanovili. Dnes je doba příliš horká, aby se toho mohli odvážit. A posteriori zjišťují, že plánování bylo málo vědecké, příliš byrokratické, že v teorii a koncepci plánu byly omyly a chyby, že řízení a kontrola byla špatná, ale hledat a nalézt

BOŽE, KTERÉHO JSEM ZRADIL TISÍCKRÁT

Joža Procházka

V noci na den dvacátého třetího dubna roku 1943 měl Petr, žijící v československé kolonii sedm mil od Hyderabadu v Indii, sen o své matce. Vynořila se z řera jeho podvědomí s vrásčitou tváří, šátkem na hlavě, v pracovních šatech, tak, jak ji vídával na polích jejich udeslosti a v kuchyni jejich domácnosti. Vnímali s výmí podvědomými smysly teplotu živého těla a měkkost obnošených šatů, drahý obraz jeho vzpomínek propletený jasnou mateřskou láskou. Ale, v kontrastu s jejím zjevem fysicky sestárlým, v jejích očích plápolal pláminek mladistvé energie a, jakoby ve spěchu, řekla:

"Poď, Petříčku, půjdeme k tatínkovi!"

Petrův otec zemřel před jednácti léty. Petrova matka žila v Protektorátu, v okresním městě jeho rodné vsi, u jedné z jeho šesti sester. Jeho sen se vyvíjel dále takto: Po matčiných slovech, jakoby promítnut projekcí kamerou na plátně biografu, stál Petr na hřbitově, u nohou otcova hrobu. Venkovský hřbitůvek s farním kostelem uprostřed byl porostlý sporou travou. Pozvolna klesající, asi sedm yardů dlouhý úvoz vedl od Petrových nohou do podzemí hřbitova a končil svislou stěnou, která jej přehrazovala od jeho dna až k hřbitovnímu povrchu. Spodní část stěny byla otevřena temným ústím tunelu. V příštím obraze stál Petr u ústí tunelu v hloubce asi čtyř yardů pod hřbitovní zahradou. Dřevěné pažení na způsobu miniaturní železniční závery tarasilo tmavý otvor. Jeho matka tiskla lehce jeho ruce, záhadný úsměv na tváři a ve spěchu, který byl v příkrém rozporu s jejím věkem, přešla dřevěnou závoru na druhou stranu. Petr stál nyní před závorou sám. Na druhé její straně, v tunelu, v němž poznal nyní malou kryptu, viděl v přítomnosti matně dvě rakve, jako dvě černé labutě přitulené k sobě pod přikrovem řera. Vracel se pomalu povolně stoupajícím úvozem k povrchu hřbitova jako mimovolný účastník zjevení vyšší pravdy povýšené nad lidskou vůli a lidský zásah, ovládaný pocitem samoty, která neznala ani smutku ani radosti.

Probudil se násilně, vymaniv se z moci spánku podvědomým úsilím. Věděl, že nesl obyčejný sen. Jeho matce bylo sedmdesát devět let. Podlehl síle její vůle, která zvlhla éther do vzdálenosti šesti tisíc mil zhmotňujíc se v serii podivných obrazů v jeho

podvědomí zformovaném ve spánku v telepatickou obrazovku? Co mu chtěla říci? Vedla ho k otcí drimajícímu svůj věčný sen v klidu venkovského hřbitova, ale závoru dělicí ho od krypty překročila sama, ponechávajíc ho v sevření ohromujícího pocitu samoty. Petr měl tušení, že na něho zapůsobila její poslední myšlenka, která patřila jeho otcí, jehož následovala po jedenáctiletém odloučení, a jemu samému, svému nejmłodšímu dítěti, k němuž přilnula nejvíce ze svých devíti dětí. Naposled tak prostředkovala mezi těmito dvěma muži, tolik postrádajícími ve svém styku přímé komunikace, tak, jak to činila mnohokrát ve svém blahoslaveném životě, jsouc různě porostlým můstkem mezi dvěma nenasnadno přístupnými skalisky. Petr miloval svého otce jako svetece a jeho otec nebyl žádnou obětí dost obtížné, aby ho zviklaly v jeho umíněném předsevzetí dát svému nejmłodšímu synovi vzdělání, které bylo odepřeno jemu i jeho ostatním dětem. Ale mezi nimi stála nepřetržitě ocelová přehrada jejich chladných komunikačních medií. Otec byl vždy vážný a žádná z lidských slabostí nestínila jasný obraz charakteru tohoto muže, jehož tělo neznalo nemoci a jehož mysl, plující do svého konečného přístavu s bezpečným kompasem ochotné resignace povinností, neznala blažoského kolísání a problémů životního účelu. Stydl se za každý projev citu a platil za svou hrdoost cenou trpkého osamocení. A Petr, který zdědil po matce její citovost, bera si příklad z otce, bojoval úporně proti své citové stránce a kultivoval s horlivostí inspirovaného zahradníka účelost a střízlivost, obklopuje se rovněž karanténou samoty a přetváře se postupně stále více a více k otcově podobě, fysicky i charakterově.

Jednou, na velikonočních prázdninách, po vnitřním přerodu dospívajícího jinocha překonavšího pojednou vliv tradičních náboženských dogmat, odsoudil ve své debatě s otcem radikálně politický klerikalismus s trpkostí inspirovanou zklamáním nad překonanou vírou. Argument následoval argument a, jak se stává často při debatě, strany zaujímají k obhajobě svých thesů extrémní stanovisko v podstatě cizí jejich protagonistovi. Petrův otec byl vzorem trpělivosti a stoického klidu. Tu seděl však pojednou proti Petrovi oponent hájící vášnivě pravdy, které pokládal za nejdražší majetek člověka.

"Lituji, že jsem tě kdy dal na studie, Petře!" Otec bledý rozčilením nedokonalil své souvětí. Jeho hlas se pojednou zlomil, vzlyk přerval řec a tělo, které neznalo slabosti nemoci, se roztrásl, jakoby stál u katafalku svého syna, do něhož skládal všechny své životní naděje. K čemu bylo dobré, že Petrovi umožnil svými obětmi pít ze studnice vědění, když jej tím vystavil smrtelnému nebezpečí vlivu ateistického světa?

Jako deus ex machina tu byla Petrova matka utírající své mokré ruce do zástěry, spíš malá než prostřední, s obličejem svrásčným sluncem, rukama sevráskými a řím. plamínkem dobroty v očích, připravena hájit klid křbu, jehož mír byl svěřen jejímu opatrování.

"Táto", řekla prostě, "měl bys být hrdý na účinnost svého syna a ty místo toho marníš řídce dny jeho návštěv malichernými spory". Petr ve své mladické poseřlosti cítil tehdy jen zadostiučinění strany podpořeného neutrálem ve svém malicherném sporu. Ale dnes věděl, že se tehdy měl ptát sama sebe, co pohulo jeho zbožnou matku, která spěchala každé neště na ranní do kostela vzdáleného hodinu cesty od jejich vesnice, aby byla opět věas doma na vaření oběda a která zpívala nábožné písně při dělní buchet, aby tak byla alespoň duchem účastna také hlavní mše, co pohulo tuto nábožnou ženu, aby vzala v ochranu syna vyznávajícího blasfemické krédo s bez-

ohledností nevědoucího mládý? Milující srdce je plno rozporů, současně slepé i pronikající a pravdě s jasnoužvostí postrádá, nou tmi, kteří mají jen pouhých pět smyslů...

Petrova žena Draha dosnívala svou noc na vedlejší posteli. Zlaté paprsky svítání pronikaly listami okenic vrhající, jako obrovská prismata, světelné pruhy na moskytové síti napjaté nad jejich ložem.

Co mu jen chtěla říci matka v jeho podivném snu?

Sepjal ruce a řekl vroucně: "Bože, kterého jsem zradil tisíckrát denně svými blasfemickými myšlenkami a svými hříšnými činy, Otče nebeský, stoj-li před Tvou tváří, přijmi světi do svého království a spoj opět Baucis s Filemonem, které sloučil před mnoha léty, v květu jejich mládí, slovem jeden z Tvých služebníků."

Obraz jeho matky tak živý ve snu, že mu připadalo, jakoby stále ještě slyšel její dech a cítil teplo jejího těla, mu vybarvil další vzpomínky na jeho mládí v rodné vsi pod Železnými horami, jeho osamělé potulky lesy táluuocimi se od jejich dědiny až k Lichnici, na prázdniny, na nichž pracoval se svými rodiči a sestrami na polích jejich udeslosti. Jedna scéna zejména zůstala živá v jeho paměti. Vraceli se s otcem ze sečení na poli, které před pozemkovou reformou po první světové válce patřilo k latifundiím hraběte Thuna. Rudé slunce bylo na polo pod obzorem. Krajina po obou stranách hráze, po níž šli, se koupala v krvavé lázni posledních slunečních paprsků jako žena připravující se k přijetí svého nového milence, noci. Stíny dubů po obou stranách hráze držících ve svých svalnatých rukách letošní sklizeň žaludů, se dloužily. Petr vyprávěl otcí o vzniku země v sluneční soustavě podle Kant - Laplasovy theorie. Krása přírody šla pro něho vždy ruku v ruce s její mystikou, tajemstvím počátku a záhadou prapříčiny.

Petr té noci už neusnul. Od počátku války neměl zpráv od své matky, svých sester a jejich rodin. Pokud žil v neutrálním Turecku, byl písemný styk možný, ale Petr s nimi přerušil úplné korespondenci, aby je ušetřil německé persekuce k vůli jeho zahraniční protiněmecké činnosti. Jak se jim všem vede? Jsou všichni živí?

Lidské životy jsou tkaniva spředená z hrubých osnov životních potřeb a ušlechtilých útků duševních aspirací. Pod mikroskopem vzpomínání události vybledlé v paměti nabývají opět sytých barev. Listujíc památníkem života popsáným časem a lidmi a jedna po druhé vypádávají růže vzpomínek vylišované odstupem času. Někdy vypadne však jen holý stoněk ježatý ostav viny. Cheeš jej odstranit z alba paměti, ale jen prsty zraníš o jeho trny...

Bylo ráno. Měli už pracovat na zahradě. Kuchař Josef byl zpátky z města s nákupem a připraviv snidání, čekal na Drahu a Petra kleče na kolenou před biblí rozevřenou na kamenné podlaze kuchyně.

Petr stále ještě přemítal o podivném snu.

—o—

Po skončení války v květnu v roce tisící devítistém čtyřicátém pátém první dopis, který došel Mírových z osvobozené vlasti, byl od Petrovy neteře, dcery jeho sestry, u níž jeho matka za války žila. Psala mu: "Drahý strýčku: Mám pro Tebe, bohužel, bolestnou zprávu. Dne 23. dubna předložského roku zemřela naše nezapomenutelná babička. Odešla statečnou stařenka..."

OSLAVA 28. ŘÍJNA V MONTREALU SE KONÁ

AUDITORIUM WCA, 1355 DORCHESTER BLVD. W. V NEDELI dne 27. ŘÍJNA 1963 v 8. HODIN VEČER Slavnostní projev pronese Dr. B. Čelovský z Ottawy

BIČEM (Z PAŘÍŽE) NA ČS. TISK

"Jsem ČECHOSLOVAK a zůstanu jím dále, byť proti nám stál třeba celý svět. TO ČESKÉ SLOVO nechtí ani kol nás stále, KÉŽ HLAS DOMOVA zavolá nás zpět. Ale mnohý z nás čítá umí knihy cizí, ty ČESKÉ LISTY jsou mu útěchou. Nechtí láska k vlasti nikdy nevyumízt, chceme NOVÝ ŽIVOT pod vlastní střechou."

Však přijde ČAS, kdy zahrní NÁŠ HLAS, až rudým hrázou v sláck stáhne krev.

SVĚDECTVÍ dáme světu pak v ty časy, NOVÝ SVĚT pozná, co je český lev. Tu první SKLIZEN doma oslavíme, skončena bude cizí nadvláda, na hranicích se s BIČEM postavíme, pak mnohý dostane jím pěkně přes záda. A. Č. (Čížek) BIČ, Paříž.

vlastní cestu, která by byla s to, aby odstranila stagnaci československého hospodářství, hledat a nalézt pružný a účinnější model, který by odpovídal současnému jeho rozvoji, k tomu není odvahy, ač je jasné, že v budoucnosti s kopírováním jakéhokoliv modelu se už nevystačí.

Vědecky plánovaná znamená především myslet, nemít klacky na očích, brát v úvahu domácí zdroje a prostředky, jít směle dál po cestě decentralizace a nebat se — bez ohledu na pokřik dogmatistů — zavádět do hospodářství podnikový princip rentability. Jinak se bude hra s čísly a "plnění plánu za každou cenu" opakovat a českoslovenští občané budou na tuto politiku doplácet svou životní úroveň, jako po všechna leta předešlá.

DALŠÍ ÚTOKY PROTI KRITIKŮM

Rudé právo zřejmě pokračuje ve své kampani proti všem, kdo se odvažují kritizovat režim a musli to s kritikou doopravdy. 3. října list otiskl článek Františka Zdobiny, který napadá jmenovitě československý rozhlas: "Nedávno jsme mohli slyšet jeden takový 'odvážný', ale naprosto neodpovědný výlet do minulosti v rozhlas, v komentáři, který napsala Helena Šleisová", která "se dostala až k hodnocení politiky strany v letech 1948-1953". Rudé právo podráždilo, že H. Šleisová velmi správně poukázala na to, že strana tenkrát pohližela na ostatní 'strany' Národní fronty jen jako na jakési rezervace zpátečníků, ba i odpůrců a že v metodách nezákonnosti, zvláště a diktátu spatřovala metody výstavby socialismu. "Komunismus nasadila Helena Šleisová, když se zabývala vztahem strany a masových organizací. Podle názoru autorky mají masové organizace vykonávat lidovou kontrolu nad stranou. To už je přímý útok na vedoucí úlohu strany, vycházející z otevřené nemarxistických pozic", soptí Rudé právo, jemuž jsou všechny zmínky o Národní frontě zřejmě soli v očích.

Další část článku útočí na úvodník v časopise Illas revoluce, psaný Jaromírem Hořcem, který jsme rovněž citovali v "Československém zpravodaji". Hořec konstatoval, že historii českého protinacistického odboje je třeba očistit stejně jako se dnes očisťuje Slovenské národní povstání a upozornil na komunistické profity, kteří zkreslili jeho smysl, aby z toho sami těžili a často zpupně a svévolně pronásledovali zasloužilé členy demokratického i komunistického odboje. Rudé právo Hořcov článek tak rozrušil, že se pokouší autora přímo zrádovat a píše zlověsmně, že "lze mít vážné pochybnosti o samotném úmyslu, s nímž bral autor pero do ruky". Každý čtenář Hořcova článku však jistě pochopí, že Hořcovy úmysly jsou zcela jasné a chvályhodné, což nelze říci o úmyslech Rudého práva a Františka Zdobiny.

Je charakteristické jaké otázky vyvolávají největší nevoli Rudého práva v dnešním souboji mezi dogmatiky a antistalinisty, který probíhá v čs. tisku. Je to otázka Národní fronty, kontroly širokých lidových mas nad KSČ a otázka skutečně důsledné očisty a destalinizace v českých zemích. Přes útoky Rudého práva lze očekávat, že o všech těchto otázkách uslyšíme v dohledné době mnohem více od neposlušných mluvčích v československých časopisech.—FEC.

YAROSLAV HUEBER

ADVOKAT a NOTÁŘ

347. BAY STREET

Suite 210

Tels.: EMpire 8-5536 - 927-1196

Toronto 1

Ušetřete na nábytku,

kdý nakoupíte přímo v továrně

UNITED FURNITURE FACTORIES

Showrooms

511 KING ST. W. • EM. 8-7316

Stereo HI-FI importujeme přímo

z Německa

3 POKOJE \$ 159.00

\$ 150.---

SLEVA NA VÝLETNÍ

LETENKU

AIR & OCEAN

TRAVEL CENTRE LTD.

1 ADELAIDE ST. E.,

(roh Yonge St.)

TORONTO

EM 3-8888 (4 linky)

KAREL BUZEK,

Notář.

EVROPSKÁ LÉKÁRNA

posílá

LÉKY DO ČSSR

Rychlé a přesné dodání

HILARY'S DRUG STORE

344 BATHURST ST.

TORONTO

Tel.: EMpire 8-1059

Učme se anglicky nebo francouzsky

Je nesmírně důležité, abyste co nejrychleji a pokud možno dokonale ovládli jazyk prostředí, které jste si zvolili za nový domov — ať je to angličtina nebo francouzština. Tento cíl je předpokladem Vašeho úspěchu štěstí v Kanadě.

Zde jsou některé hlavní důvody.

- Naučíte-li se francouzsky nebo anglicky, poznáte, že je lehčí získat si nové přátele, porozumět se v obchodech a těšit se ze všech služeb, které jsou Vám jako občanu k dispozici.
- Znáte-li anglicky nebo francouzsky, můžete lépe uplatnit své odborné vzdělání a svou zkušenost v zaměstnání.
- Mnohá povýšení v zaměstnání závisí do značné míry na tom, zda jste schopni mluvit, číst a psát anglicky nebo francouzsky plynně.
- Ovládáte-li anglický nebo francouzský jazyk, nebudete mít potíže při návštěvě mnohých technických kursů, které rozšíří Vaše odborné vzdělání.
- Musíte znát anglicky nebo francouzsky, chcete-li se stát kanadským občanem.

Večerní kursy angličtiny nebo francouzštiny probíhají téměř všude. Zajímáte-li se o tyto kursy, spojte se s ředitelem nejbližší místní školy, s nejbližším úředníkem pro občanství nebo přistěhovalectví, Vaším knězem nebo pastorem nebo s redakcí tohoto listu.

Proč se nezapsat dnes?

John Gregor

Ministr občanství a přistěhovalectví

JOHN GREGOR

Dovoluje si oznámit, že opět provádí veškerý Plumbing Heating, opravy a nové práce, pod firmou

QUALITY PLUMBING & HEATING COMPANY

Volejte LE 3-8396

ZAJÍMAVOSTI

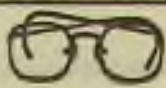
Koncem září t.r. zemřel v Torontě významný autor polského původu, Victor Turek. Napsal mj. "The Polish Past in Canada", "Sir Casimir Gzowski" a

knihu o prvních polských přistěhovačích v Manitobě. Před válkou byl profesorem Lvovské univerzity, válku ztrávil v sovětských věznicích a do Kanady se dostal v roce 1949.

Náš krajan dr. J.A.Bouček byl jedním z delegátů letošní konference vztahů mezi etnickými skupinami, kterou v Port Elgin uspořádal ontarijský Welfare Council. Jak svědčí záznam z konference vyjádřil se k současnému napětí mezi Kanadany francouzského a anglo-saského pů-

vodu. Diskuse byly velmi živé a zasáhli do ní zástupci provinčního občanského úřadu (S. Davidson), federálního ministerstva občanství a různých etnických organizací.

Vládní tiskárna v Ottawě vydala brožurku "How to run a business", která má 190 stran a stojí 50 centů. Můžete si ji objednat na adrese: Queen's Printer, Ottawa, Ont. Brožura "5BX Plan for Physical Fitness" stojí 35 centů.

L. LUNSKÝ, OPTIK

Prohlídky očí • Zhotovení brýlí
Prvotřídní kvalita
Hovoříme česky
470 COLLEGE ST., TORONTO
WA 1-3924

ČESKÁ CUKRÁRNA V HAMILTONU

doporučuje
všechné dorty
mandlové a ořechové,
české punčové dorty
a výborné zákusky

JOE'S

BAKERY & COFFEE SHOP
112 KING ST. E. — JA 2-3325
Navštivte naši kávu!

NOVÉ KOŠICHY NA MÍRU. PŘE- MODELOVÁNÍ

Zboží ze zárukou
Odborné opravy

FRANK PECH

238 KING ST. E., HAMILTON,
Ontario • Tel.: JA 2-3925

PROCK INSURANCE AGENCY

124 PANDORA CIRCLE
SCARBORO, ONT.

AXminster 3-7916

AUTO - POZAR - BONDY

Dopravní a všeobecné pojistky

Výhodnější a levnější podmínky

Auto - financování

MADAME EVE

vykládačka karet a poradce,
veškeré životní problémy svateb-
ní a obchodní a Vaše problémy.
Neopomeňte ji navštívit
47 Cecil St. Toronto,
EM. 3-9724

— Využte se kadeřnictví —
Denní a večerní kursy

THE CAREER SCHOOLS OF HAIRDRESSING

277 Victoria St., Toronto

EM 3-2317

In St. Catharines: 39 Queen St.
MU 4-9297

Bohoslužby v rodném jazyce
se konají každou neděli o
11. hod. ráno v čs. baptistickém
kostele na 1624 Queen
Street West.

Zpívá pěvecký sbor.

Každý srdečně zván.

Rev. J. Novák, Tel. 762-5960

NEŘÍKEJTE ŽE JSTE STARA

a je vám teprve šedesát nebo něco více
let! Jste možná pouze slabá, unavená
pro nedostatek železa a vitamínů ve
vaší krvi. Nebo jen s námahou ohý-
báte kolena nebo jiné klouby. To ne-
ní stáří, ale pro bolesti kterým uhý-
báte. A pomoc je tak blízko, když to
uděláte jako krajanka Mary Šiško z
Miramar Hollywood-Florida, která pí-
še: Minulý rok jsem sotva mohla
přejít pokoj neboť každým krokem
jsem měla hroznou bolest v kolenou.
Ale tento rok už netrpím a je to zá-
sluhou, neboť na artritidu trpěla jsem
více než 40 let a žádný lékař mi
tolik dobrého neudělal jako ten BOL-
VEN se ZDRAVITAMINEM. A beru
Zdravítamin jen jednou denně a Bol-
ven dvakrát a večer namažu také
kolena a ramena vohavým Mornavským
Názáním a ráno nevím, že jsem mla-
dá kdy artritidu. A mohu celé noci
spát bez vyrušení. Je to neuvěřitelné,
ale když člověk to sám na sobě zkou-
ší, tak se přesvědčí. Proto neotálejte a
zaplaťte si ještě teď o 100 tablet dvo-
násobné účinnosti čtyřlíst BOLVEN za
\$ 2.90 a Zdravítamin kapsle na deset
týdnů užívání za \$ 6.98. Nebo celou
kombinaci všech 3 léků i s mazáním
za \$ 9.38 rychlou poštou vyplaceno.
Přiložte cash, nebo money order, také
do Kanady a ČSR je posílám.

EUROPEAN DRUGS

Břetislav Jelfánek, čs. lékárník
3255-10th W. — Seattle 99, Wash-
ington, U. S. A.

BUY CSB 63

JEDNODUCHÁ KOUPE

Kanadské Úsporné Bondy může-
te koupit za hotové peníze nebo
na splátky. Koupíte je také na
Úsporný platový Plán v práci —
nebo v bankách, u oprávněných
investičních agentů, obchodníků
cenných papírů, záložen a půj-
čovních společností. Jsou v hod-
notách 50 dol., 100 dol., 500 dol.,
1.000 dol. a 5.000 dol., až do hra-
nice 10.000 dol. na jednu osobu.
Vejdou se do každé peněženky!

SNADNÉ PROPLACENÍ

Kanadské Úsporné Bondy může-
te proplatit za hotové peníze
kdykoliv a dostanete jejich vyz-
načenou hodnotu plus nahromadě-
ný úrok. Kdykoliv potřebujete
hotové peníze, stačí když vyplní-
te výměnný kupon připojený k
Bondu a zanesete jej do své ban-
ky. Dostanete své peníze bez prů-
tahů. Kanadské Úsporné Bondy
jsou lepší než hotové peníze!

VÝNOSNÁ ÚSCHOVA

Úrok z Kanadských Úsporných
Bondů se připisuje každoročně
vždy 1. listopadu - 4½ proc. z
každého roku během prvních
dvou let, 5 proc. z každého roku
během dalších šesti let a 5½ proc.
z každého roku během zbývajících
čtyř let — což znamená, že
průměrně vám hodnota vzroste o
5.03 proc., podržíte-li si Bond až
do chvíle uzrání. Během dvanácti
let bude mít každý sto-dolarový
Bond celkovou hodnotu 161.00
dol.

CANADA SAVINGS BONDS/63

CSB-15

SOUTĚŽ PRO DĚTI

Dámský Odbor vypisuje soutěž
v kreslení pro děti ve stáří 5-12
let na námět "JAK SI PŘED-
STAVUJETE VÁNOCE V ČE-
SKOSLOVENSKU PODLE
VYPRAVĚNÍ RODIČŮ". Roz-
měr výkresu přibližně 14" x 11".

Na zadní straně výkresu pozna-
mejte tiskacím písmem jméno,
adresu, stáří. Zašlete na adresu
buď sestry Vieznerové:

Mrs. S. P. Vezner,
22 Riverside Cresc.,
Toronto 3, Ont.

nebo adresu moji:

Mrs. J. Petricek,
83 Vaughan Rd., Apt. No. 6,
Toronto 10, Ont.

do 15. listopadu. Nejlepší výkre-
sy budou vystaveny a ceny odev-
zány na našem Bazaru v sobotu
23. listopadu, v Masarykově
Domě, Cowan Avenue, Toronto.

Ruth Petricková, předsedkyně.

BAREVNÝ ŽERTÍK

Sklovitá stuha potoční vody
hrnula se přes běložitě, vyprané
křemeli. Šťavnatě zelená tráva
splývala v mohutných trsech až
nad samou hlad vodu. V hustém
drnovém lese seděla nefritově
zelenkavá rosníčka. Svýma od-
středivými očkami mžourala po
čistotě běžící vody, a usmyslíla
si, že ji zakalí. Hupla, až se její
šedobělavé břicho zasněží proti
slunci, a žuchla otevřenými no-
hama rovnou doprostřed potoka,
až se nad ní vyvalil šedohnědavý
kal ode dna, a zatemnil okruh
vody kolem ní. Stará vrba dívala
se zpovýší na toto žabí hraní, a
spustila tři své listy na utíkající
vodu, která zponenáhlu začala se
opět pročišťovat. Černosivý prach
vodní sedal pozvolna opět ke
dnu. Rosnička však už se na dně
neukázala. Modrooké pomněnky
v pobřežních trsech travních ký-
valo se v lehounkém neviditel-

ném větérku, který si hrál kolem
staré vrby na schovávanou. Za
pomněnkami, kousek dále od
břehu, modrofialový zvonek pol-
ní nakláněl se dlouhou lodyhou
k sestřenkám mochnám, kopreti-
nám a k tomce vonné. Bylo tu
kolemkol a dokolokol sta zelení
všech odstínů. Od vypráhlé, hrá-
škové zelené z rubu květinových
listů až po brál řízně zelený. I
jetelová lepkavá barva smarag-
dová se světlým žebrováním na
srdčkovitých listcích tu byla.
Tmavá, plnostinná zeleň olivová
rozhodila svůj závoj v korání po-
břežních stromů, na němž stěží
se uchycoval suchozelenavý me-
šik. Louka hýřila barvami, které
slunce v poledním kotli zamícha-
lo. Vzduch byl teplý, vonný, a
chvěl se jako nad jazykovými
plameny. Ani dušičky v dohledu,
jen horké poledne zalýká horkou
výhni vše. Za strání, nad níž
jsou vidět červené střechy do-
mů a továren, je slyšet papzvek

uličního hluku.
A voda v potoce si přesto hlu-
čně běží, v jejích mokřých stu-
hách bez konce mihají se černo-
šedaví pulečci, potěr rybi, a nad
vodou křížují bleskotavě modro-
zelené vážky, a ztřeštěné poletují
bělásci s černými tečkami na kři-
délkách.

Škoda, že nejsem malířem.
abych lépe zachytil barevnou tu
krásu, a zvětčil potok, louku,
stráž a do šira rozběhlé květy
všech barev. Paleta by mně urči-
tě nestačila. Jsou to barvy mládí,
které byly jasnější, hýřivější a
veselejší. — F. C. Stěrba.

Zpravodaj Mezinárodního úst-
avu "Intercom" přinesl ve svém
říjnovém čísle zajímavý článek
nadepsaný "Naši běloruští Kana-
dci". Je v něm zmínka o záslu-
žné práci Běloruského Sdružení
v Kanadě, které reprezentuje na
30.000 osob.